

TOEN DE EIKELS VIELEN

door J. L. F. de Liefde

1)

1. Hun eigen huisje

Er stond een wit huisje aan de bosrand. Het stond er zó dicht tegen aan, dat het wel leek, of het bos de goedige reus was, die zijn warme mantel naar beide kanten wijduit hield; — en tegen het kleine huisje zei: „Kom jij maar bij mij... Ik zal je wel beschermen.”

Het huisje was heel dicht tegen de reus aangekropen,... diep in zijn dikke groene mantel. En zo werd het beschut tegen de koude Noorden-wind. 't Had jarenlang leeggestaan. Het riet van het dak was los en slordig. De schoorsteen hing scheef. Regen en stof hadden over de witte muren vieze strepen getrokken. 't Was een schande, dat het daar maar zo bleef staan.

Maar toen waren de Verschuurs gekomen. Niemand wilde dáár wonen, 't was te eenzaam en daarom hadden ze 't huisje heel goedkoop kunnen krijgen. Verschuur had zelf het rieten puntdak hersteld. Moeder en Geertje hadden de muren helder wit gekalkt. Jaap had de deur groen geverfd en de raamkozijnen geel. Allemaal hadden ze hard gewerkt aan hun huisje en er hun vrije uren aan besteed. Vóór 't huis hadden ze een tuintje aangelegd met zonnebloemen, kleurige dahlia's en paarse herfst-asters. En nu leek het huisje er zelf ook wel van te genieten, dat het er eindelijk weer netjes uitzag.

Ze leefden eenvoudig. Hard werken was het, maar dat hinderde niet. De hele zomer trok Verschuur er op uit, elke Maandagmorgen vroeg weg en Zaterdagavond pas weer thuis. Hij werkte bij de boeren en die hadden hem graag. 's Winters kreeg hij van de boswachter werk bij het bomenvellen of dennestammen afschillen.

Met Jaap spitte hij een stuk heide om. Ze mestten het, en zaaiden er lupinen in; daardoor hadden ze een hele moestuin gekregen. Aardappelen, boontjes, alles verbouwden ze zelf.

Elk jaar een stuk er bij; en nu hadden ze hun eerste akkertje rogge al. Verleden winter een geit gekocht. Later moest er een koe bij. Zij zouden het wel klaar spelen. Jongen, jongen, 't ging zo mooi, dat vooruit boeren! Totdat...

2. Het eikelgeld

„Nou, dag moeder. Dan ga ik maar.”

„Ja, dag kind.”

Geertje draalde toch even. Ze keek moeder onderzoekend aan. Ze wilde wel *blijven* en zorgen... voor moeder...

Jaap was al bij de achterdeur en riep: „Kom je nou haast?”

In een vaart liep ze Jaap achterop, het klinkerpaadje af, naar de weg. Dan kwamen ze 't raam van hun huisje weer voorbij. De armen gingen omhoog; — vrolijk wuifden ze tegen moeder, die hen vanuit bed kon zien. Dat was het laatste. En zo ging dat elke morgen,... sinds moeder ziek was.

Daar stapten ze heen, rap en flink, de lange weg naar school. 't Was bijna een uur gaans.

Och, wat had de storm vannacht huisgehouden! Het pad langs het bos lag vol afgerukte takken en bladeren. Ook eikels... veel eikels.

Jaap bukte zich en raapte er één op. Hij kneep er in en gooide hem toen verdrietig weg. Daar had je niets aan. Die kon je niet verkopen. „Kijk toch 's,” mopperde hij. „Bijna alles er af, nu al...!”

Geertje keek niet naar de eikels op de grond, zij keek omhoog naar de bomen.

„Kom, er zitten er nog heel wat aan ook. En midden in het bos heeft het niet zo gewaaid. Dáár zijn nog eikels genoeg. Wat koop jij er van 't jaar voor?”

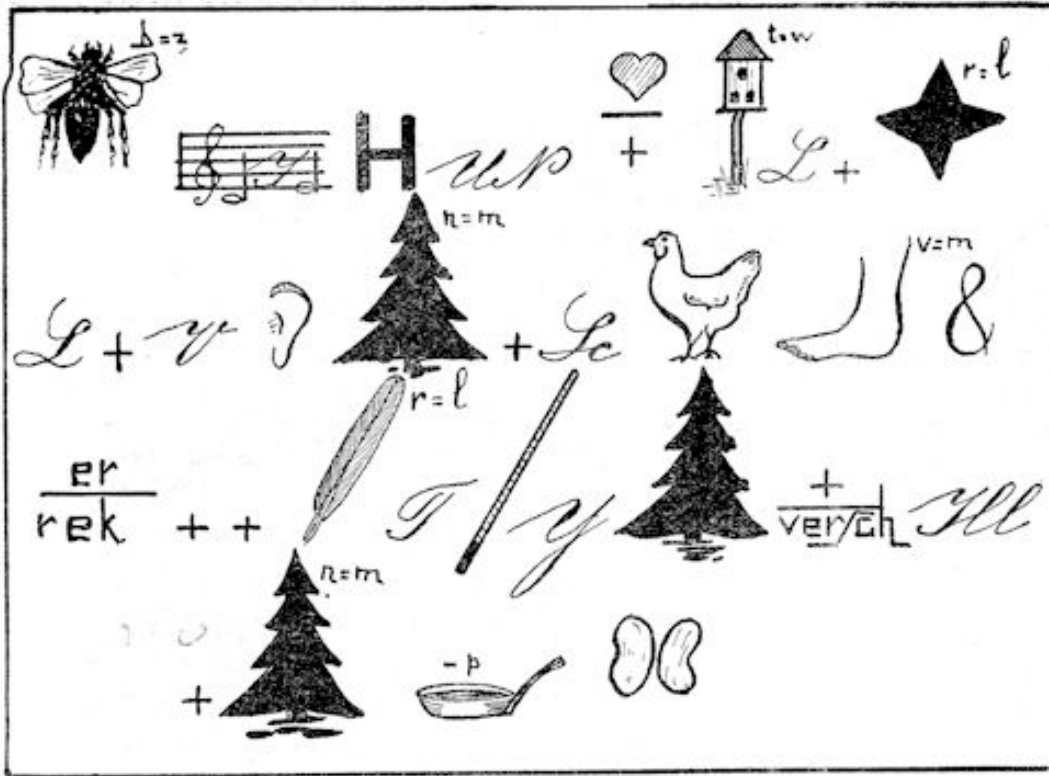
Jaap zag haar verbaasd aan, toch alweer opgemoterd. „Natuurlijk het konijn.”

Wist ze dat niet? *Natuurlijk het konijn*. En niets anders. Vader had verleden jaar vast beloofd, dat hij dit jaar zijn eikelgeld mocht houden. Toen had hij het konijn al willen kopen, maar vader wilde zo graag een geit hebben. Daarom had hun eikelgeld er bij moeten.

Verder zwegen ze, want ze liepen allebei een plannetje uit te spinnen. „Ja, een konijn!” overlegde Jaap met zichzelf, „een echt raskonijn.” Teun, de vrachtrijder, had hem al beloofd, dat hij mee mocht rijden naar de stad. Dan kon hij er zelf op de markt een kopen. Reuze fijn was dat!

'n Leuke vent, die Teun! „k Heb ook nog wel een rolletje gaas voor je liggen, dat mag je best hebben,” had hij gezegd. „Moet je een rennetje timmeren.”

Fijn zou dat wezen! Dan

Hier is dan **REBUS I**
 Verschillende van jullie vroegen om het plaatsen van rebussen. Toch is de deelname maar matig. Kom jongelui, zie allen deze rebus eens op te lossen. Er worden weer 3 boeken beschikbaar gesteld. Oplossingen zenden aan: Neerbosch' Uitgeverij te Neerbosch.

OPLOSSING KERSTPUZZEL

Het lijkt ons overbodig om de gehele oplossing van het kruiswoordraadsel te geven; we volstaan met de zin, welke moest worden ingevuld, n.l.: Eerbied voor alles wat leeft en groeit.
 Voor een prijs kwamen in aanmerking: J. Hellema, Hallum; Hilda Blomsma, Nijmegen; N. Klijn, Voorburg en Kees v. d. Beukel, Den Haag. Gelukkigwens jongelui.

Bij 74

kon je hem zien *springen* en *lopen*. Zo'n klein hokje dat was toch maar zielig voor een dier. En wat had je er aan? Niks als een kop *zag* je en een neusje, dat al maar op- en neer zat te wippen. Nee... een ren zou hij ook timmeren. „Maar houd hem in de gaten,” had Teun gewaarschuid. „Denk er om, anders graaft hij zich er uit en dan... is 't ie foetsjle! De wijde wereld in...”

Geertje liep ook stil te denken. Zij had het wel gezien vanmorgen... Moeder was niet zo goed. Moeder's ogen lachten niet, al deed ze het wel met haar gezicht. Maar pijn had ze toch niet.

...Zou moeder het verdrietig vinden, dat het koper niet zo glom? Als zij nu eens...? Hè, als meester dat eens goed vond... Vanmiddag was 't toch maar zingen en handwerken... och, als ze eens vrij mocht. En dan ineens moeder komen verrassen. De koperen bloempot mooi poetsen en de ruitjes van de glazenkast lappen. Moeder kon het niet zo keurig in huis hebben als 't behoorde, omdat ze ziek was. Daarom was ze zeker verdrietig.

Om twaalf uur huppelde Geertje naar huis. Het mocht van meester! Meester begreep het wel.

Ze holde naar huis... het heipad over. Wat zou moeder opkijken! Als ze daar ineens binnenstapte... nu al, inplaats van na vieren.

3. Omdat Moeder geschreid had

Moeder thuis maakte geen plannetjes. Ze lette niet op de vlekken op de koperen bloempot en ze keek niet naar de beslagen ruitjes van de glazenkast. Alléén lag ze weer met de stilte. Alleen met zichzelf en... met haar gedachten. Daar kwamen ze weer op haar af.

Ze werd van de *ziekte* weer beter, de pijn in haar zij was over. En dat was o, zo heerlijk, — maar... die andere pijn, de pijn van bange gedachten, die

bleef. Het bezwaarde gevoel, dat het niet in orde was. — Met haar zelf niet, maar ook niet met haar goede man en haar lieve beste kinderen. Daarover had ze vóór haar ziekte nooit gedacht, maar ze wist het... sedert die vreselijke nacht, toen ze meende te moeten sterven. Ze was zo *bang* geweest. Voor de dood, maar... en dat was het allerergste, — ze was bang geweest voor God.

En sedert die nacht moest ze vaak denken aan vroeger.

In 't huis, waar ze toen diende, was mevrouw ziek. Ze kon niet meer beter worden en af en toe kwam de dominee haar bezoeken.

Op een middag, dat de dominee er weer was, begon juist het kleintje in de wieg te huilen. Mevrouw belde háár om het zoet te houden; ze sust het kind op de arm, maar onderwijl luisterde ze ook. Mevrouw lag op de rustbank en de dominee zat e naast. Hij had een Bijbel in de hand, waaruit hi voorlas. 't Was zo plechtig stil in de kamer, net al in de kerk. Wat de dominee had gelezen, wist z niet meer, maar die plechtige stilte herinnerde z zich nog. Toen de dominee even wachtte had mevrouw gezegd: „Ja... zo is het.” Nog eens en no eens had ze *dat* gezegd op een heel bijzondere toon. 't Had zo *blij* geklonken, — zo bevestigend en tevreden, alsof alles daardoor in orde kwam en *dit* mevrouw rust gaf. (Wordt vervolgd)

OUDE JAARGANGEN VAN Vrij en Blij

Voor liefhebbers hebben wij nog een beperkt aant jaargangen van Vrij en Blij beschikbaar van de jaren 1949, 1950, 1951, 1952 en 1953.

Zolang de voorraad strekt kan men deze bij o bestellen voor de prijs van f 4,50 per jaargang, keuri gebonden in de mooie Vrij en Blij-band.

TOEN DE EIKELS VIELEN

door J. L. F. de Liefde

2) Kort daarop was mevrouw gestorven. Zij was niet bang geweest. Tegen haar, het dienstmeisje, had ze op een middag nog gezegd: „Kind het beste komt nog. Nu ga ik naar de hemel.”

Zulk sterven was niet vreselijk. Maar zij...? Haar hart kromp samen van angst, als ze er aan dacht. O, o, wat had die dominee toch gelezen? Dat ze dit nu juist niet had kunnen onthouden. 't Was iets over eeuwig leven. Maar wat?

Zij hadden geen Bijbel in huis, geen kerkboek ook en een dominee was er bij hen nog nooit geweest. Naar de kerk gingen ze niet, die was ook zo ver af. Daarop hadden ze niet gelet, toen ze het huisje kochten. In deze streek gingen de mensen bijna niet naar de kerk, alleen de Roomsen. Hoe en waar vond je toch rust en vrede, zoals die mevrouw? Het moest van God komen, dat voelde ze wel. Mensen konden je dat niet geven. En God...? Zij had geen God...

Zo lag ze te tobben, te zoeken. En ze vond niet. Nergens.

Ze vouwde de handen, — ze probeerde te bidden. Maar God was zo ver weg, ze had in jaren niet meer gebeden, — ze had Hem vergeten.

Nu was God zeker boos op haar. God zou haar verstoten... natuurlijk...

Plotseling begon ze te snikken, moedeloos en afgemat. En toen ineens...

Klosse, klosse, klos...!

Buiten, op het kleine klinkerpaadje naar de achterdeur. Dat was...? 't Kon Geertje nog niet zijn. Schuw veegde ze de tranen af, de natte zakdoek stopte ze weg onder het kussen.

Met een vloog de deur al open en... daar was Geertje, stralend om de verrassing. Moeder probeerde te lachen, maar Geertje had het al gezien: Moeder lag te schreien. Van schrik bleef ze midden in de kamer staan. Al haar blijheid om de verrassing was plotseling stuk geslagen.

„Moeder, wat is er? Bent u toch weer ziek?”

„Nee kind, nee...”

„Maar waarom huilt u dan zo?”

„Och kind, maak je niet ongerust, 't gaat wel over. Moeder is nog gauw zenuwachtig.”

„Ja, maar... o, zeg u het dan toch. Er is wel wat. U hebt wel pijn.”

Moeder keek haar Geertje aan. Dat kleine ronde gezichtje stond zó bekommerd. 't Kind geloofde niet, dat ze geen pijn had.

En toen dacht moeder: „Zou ik het haar maar niet liever zeggen?” Geertje zou in onrust over haar blijven tobben, als ze de ware reden niet wist. Ze was nog wel jong, pas dertien, maar een wijs ding — ze ging altijd met moeder op en neer. En wat moeder niet uitspreken wilde, zou Geertje toch voelen.

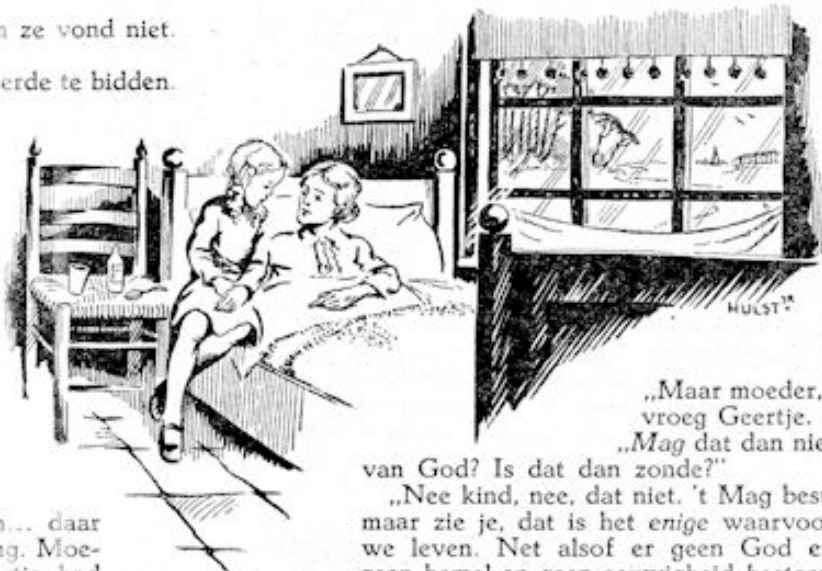
Ze wenkte haar. Geertje kwam op de rand van

het bed zitten en toen sprak moeder: „'k Zal het je maar vertellen. 't Is geen ziekte, 't is wat anders.”

Geertje was moeders kind, maar ze was ook moeders vriendinnetje. En zo vertelde ze haar van haar moeiten, ook van de mevrouw in haar dienst.

„Maar moeder, u doet toch geen kwaad, u bent toch onze lieve moeder,” zei Geertje in haar grote behoefte om te troosten.

„Och kind,” zuchtte vrouw Verschuur. „Geen kwaad? Als je dat eens wist. Moeder heeft God helemaal vergeten. Van die mevrouw had ik een bijbeltje gekregen, maar waar het gebleven is weet ik niet. Zo slecht heb ik er op gepast. Moeder bidt nooit meer. En ik heb het jullie ook niet geleerd. Ik heb jullie niet naar de catechisatie laten gaan. Een christelijke school is hier niet. Wij dachten nergens anders aan, dan om vooruit te komen. Daarom werkten we hard. Ieder jaar een stukje grond er bij, net of dat het voornaamste was.

„Maar moeder,” vroeg Geertje.

„Mag dat dan niet

van God? Is dat dan zonde?”

„Nee kind, nee, dat niet. 't Mag best, maar zie je, dat is het enige waarvoor we leven. Net alsof er geen God en geen hemel en geen eeuwigheid bestaat.

Wij hadden niets beters. En dat is verkeerd, want dan word je ongelukkig.

En toen ik ziek was, dacht ik: Waarom moet ik nu ziek zijn? Ik kan immers niet gemist worden. 'k Was boos en in opstand tegen God. Dat is toch zonde. En toen... kwam die nacht, dat vader de dokter moest halen. Ik dacht, dat ik sterven moest. En toen... had ik God wel nodig, och Geer, kind, dan zie je ineens alles anders... Ik moest jullie achterlaten. En vader. En ons huisje en ons land... alles. Dan voel je, dat je daar niets meer aan hebt. En dat geen mens je helpen kan. Ik moest helemaal alleen weggaan... en... o, o, ik werd zo bang. Ik had God nodig, maar 'k was bang voor God. 't Was zó vreselijk! Dat weet niemand.

En... zie je Geer, als moeder nu ook maar een Bijbel had. Daar staat het in. Daar staat alles in van God... Maar wij hebben geen Bijbel in huis. Wij hebben niets van God in huis. Niet in ons huis en

niet in ons hart... En dat is het ergste... geen God in je hart..."

Geertje keek moeder aan. Haar blauwe ogen stonden groot en donker, ze begon te begrijpen wat moeder bedoelde. De dood... ja, daar was zij ook bang voor. Als ze een begrafenis zag, was ze altijd blij, dat ze zo gezond was en nog heel jong. Maar... kinderen stierven toch ook wel. En wat ze met haar peinzend kopje niet helemaal begreep, dat voelde ze mee in haar hart, omdat ze heel veel van moeder hield.

Maar opeens lichtte het zonnetje over haar ernstig gezichtje. „Moeder... moeder, ik weet wat! Meester...! Die heeft natuurlijk een Bijbel. Meester heeft zóveel boeken, een kast vol! Ik zal het aan meester vragen. Morgen!"

„Dat kind toch, dat kind toch!"

Verrast keek moeder Geertje aan. Dat kind wist op alles raad. Ze drukte haar warm tegen zich aan: „O, als dat eens waar was!"

„Nou, u zal 's zien. Fijn, hè moeder, dan kan u opzoeken, wat de dominee gelezen heeft voor die zieke mevrouw. Goed, dat u 't me maar verteld hebt, hè moeder?"

4. Eikels rapen

Zo vlug en blij als Geertje gisteren naar school was gehuppeld, zo loom liep ze nu. Traag sleepte ze de voeten voort.

Geén Bijbel! Meester had er geen. Aan een paar meisjes uit de klas had ze er naar gevraagd. Ze hadden haar zo verwonderd aangegaapt, dat Geertje zich begon te schamen. Even later had ze achter haar rug horen giechelen.

De weg leek vandaag vreselijk lang. 't Was zo heet en zo stoffig. En... dan nog alléén, want Jaap was uit school doorgelopen naar het dorp om moeders drankje te halen.

Wat bijna nooit gebeurde: Geertje zat in de put. Diep — en heel diep ook. Ze zag geen uitkomst.

Zou vader er geen willen kopen? Eigenlijk wist ze daarop 't antwoord al. Vader was heel erg zuinig. Vader spaarde voor een koe. En... dat wist Geertje ook wel: Vader hield niet van godsdienst.

Zo zette ze moedeloos de ene voet voor de andere — stap na stap — de lange weg naar huis.

Daar lagen nog de afgewaaide takken, ook de eikels. Meteen veerde ze op: De eikels...! 't Eikelgeld...! Dat was iets...! Dát zou ze aan Jaap vragen. Och, dat zou hij toch wel willen?

Samen een Bijbel kopen — voor moeders verjaardag. Geer had weer moed; Geertje was Geertje weer! En met hetzelfde stralende gezichtje van altijd stapte ze bij moeder binnen.

Ja, 't was wel een nare boodschap: geen Bijbel, maar... „dan kunnen we toch nog wel wat anders bedenken, hè moeder? U moet een Bijbel hebben. Dat zal u zien. Die komt er wel."

„Kijk Jaap," zei Geertje dringend, „als wij nu eens samen een Bijbel kochten voor het eikelgeld, wij, met ons tweetjes."

Dat was het slot van haar pleitrede. Ze had alles aan Jaap verteld.

„Nee, dat doe ik niet," beet Jaap bits van zich af. „En dan weer het konijn niet kopen? Verleden jaar heeft vader mij eerlijk beloofd, dat ik het konijn mocht hebben. Nee, dat doe ik niet. Koop jij die dan maar alleen."

„Als ik maar kon," zei Geertje ontmoedigd. „Ik heb immers haast geen tijd. Ik moet in huis al 't werk doen."

„Nou, maar dit jaar wil ik het konijn kopen. En dat doe ik ook."

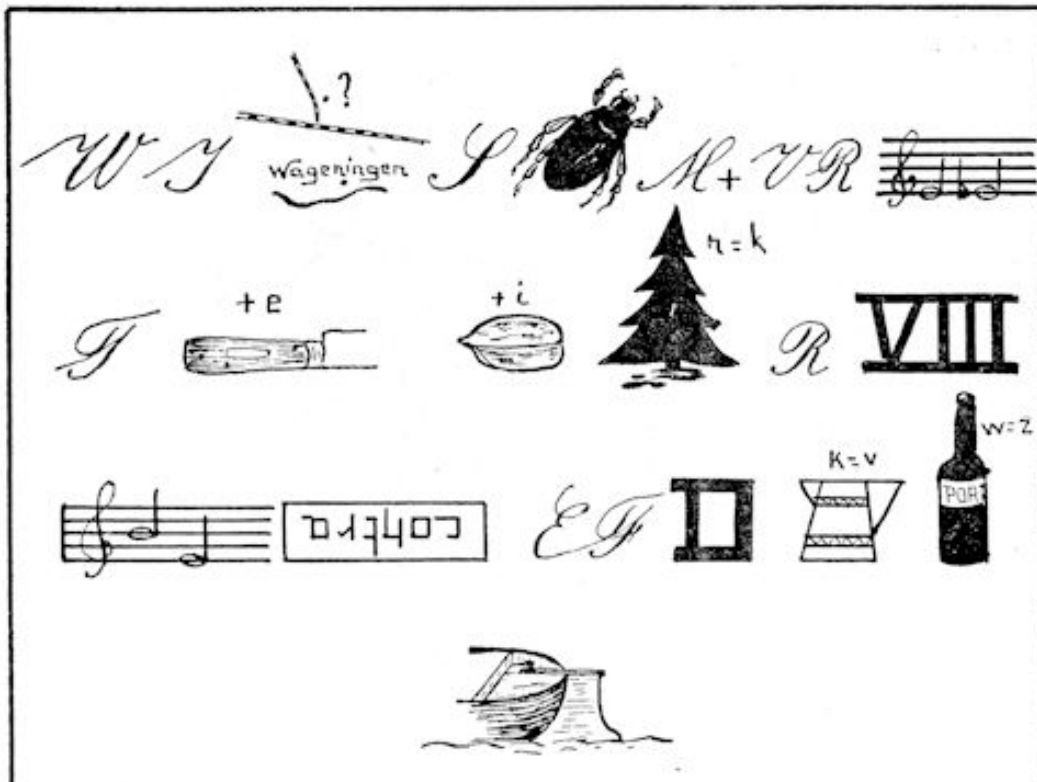
Ze liepen verder. En zwegen.

Jaap boos, omdat ze aan zijn konijn raakten, 't hem wilden ontnemen.

Geertje verdrietig.

De zandweg lag tussen hen in.

(Wordt vervolgd)

En hier hebben we dan
REBUS II

Er worden weer drie boeken beschikbaar gesteld (ongeluis doe er je best eens op). Oplossingen zenden aan: Neerboch, Uitgeverij te Neerbosch.

**OPLOSSING
REBUS I**

Zij, die hun hart open willen stellen voor de mensen, moeten er op rekenen veel te lijden en op verschillende manieren.

Na loting waren de gelukkigen: Jans Eggink, Waps (gem Dievert); Jan Visser, O-senzil (Ov.) en Jan van Rheena, Deventer.

TOEN DE EIKELS VIELEN

door J. L. F. de Liefde

3)

En zo stonden er dit jaar twee kisten, elk in een hoek van het schuurtje. Eén van Geer en één van Jaap. Verleden jaar, toen ze samen gespaard hadden voor de geit, had er maar één kist gestaan...

En naast iedere kist een oude bus. Die was voor de mooie grote eikels, dat waren pootteikels en brachten meer op.

Toen de eikels begonnen te vallen en ze de eerste dag geraapt hadden, stortte Jaap 's avonds een volle zak in zijn kist: een prachtig begin! Hij wierp even een blik in de andere kist. De bodem was nauwelijks bedekt en toen hij in de kamer kwam, stond Geertje op een stoel. Ze zeemde de kastdeuren af.

De volgende morgen was Jaap vroeg op. Het had 's nachts hard gewaaid. Hij bracht dan ook een mooi vrachdje mee thuis.

Geertje was druk bezig de boterhammen voor twaalf uur klaar te maken. En in de keuken stond de teil al vol wasgoed. Jaap zag de grijze streep van zijn eigen sporthemd als een grote blaas boven 't sop uitgebald. Dat had Geertje natuurlijk al in 't sop gezet. Vanmiddag moest ze alles wassen ook.

Hij keek naar haar eikels... Nog even weinig als gisteravond. Gauw greep hij een paar flinke handen vol uit zijn kist en wierp die in de hare. Ook wat pootteikels bij haar in 't busje. Ze merkte 't misschien niet eens, — maar 't hielp toch zeker wel wat. Mèehelpen wilde hij wel, maar zijn konijn? Dat gaf hij niet op.

In de schemering kon Geertje ook nog wat gaan rapen. „Hè,” zei ze blij, toen ze haar zakje leegstortte, „'t valt toch nog mee.” Meteen boog Jaap zich diep over zijn pootteikels, Geertje mocht anders eens merken, dat hij z'n lachen niet kon houden. Maar 's avonds zat Geertje met een vuurrood kopje lusteloos bij de tafel te hangen.

„Kind, kind,” zei moeder bezorgd, „je maakt je veel te druk met eikels zoeken. Dat moest je maar opgeven, je weet toch immers nog niet eens, wat je er voor wilt kopen.”

Geertje lachte flauwtjes. Moeder wist niets van haar mooi geheim. Dat kon ze toch niet verklappen? 't Was voor moeders verjaardag — voor de Bijbel!

Jaap zei niets, maar toen hij in de schuur kwam, gingen er gauw nog wat eikels bij die van Geertje.

Een paar dagen vielen er weinig eikels. 't Was heel stil, zomers weer. Maar toen kwam op een nacht de eerste herfststorm. Nu moesten ze het waarnemen. Dit was de grootste, maar ook de laatste flinke oogst.

Jaap was voor dag en dauw al in 't bos. Rapen kon je maar! Had je maar vier handen in plaats van twee. En hier in 't bos kwamen zo vroeg geen andere kinderen. Alles was voor hem alleen. Twee volle

zakken sjouwde hij op zijn schouders naar huis. Geertje had ook geraapt, jachtig. Als ze 't nu niet waarnam, kreeg ze nooit genoeg bij elkaar. Angstig keek ze naar de bomen. Er zaten er maar weinig meer aan. Na vieren ging ze nog eens, maar o, haar hoofd begon zo te bonzen van het bukken. 't Klopte zo en iedere klop deed pijn. Ze voelde zich misselijk en ziekig. Langzaam en doodmoe sukkelde ze naar huis en liet de eikels uit het maar half gevulde zakje in haar kist glijden.

„Wat eet jij weinig,” zei moeder.

Geertje knipte even met haar ogen. Ze had geen trek en ze werd zo wit.

Opeens liep ze weg, want ze moest overgeven... En ze had zo'n hoofdpijn. „Maar gauw naar bed,” vond moeder.

Die avond bleef Jaap een heel poosje in de schuur.

„Wat doe je daar toch?” vroeg moeder. „Och, van allerlei,” ontweek Jaap. „Wat met mijn

eikels, — eens meten, hoeveel ik er al heb...”

's Morgens kwam Geertje weer gezond en wel voor de dag, stralend als altijd. Ze lachte zelf om haar „ziekte” van gisteren.

Maar toen ze in de schuur kwam, sprongen de tranen haar in de ogen. „De eikels...! Och, ja, de eikels...”

Het mooie plannetje was mislukt. Ze kon wel schreien. Moeder kreeg haar Bijbel niet.

Meteen wierp ze een moedeloze blik naar de hoek, waar háár eikelkist stond. En... wat was dat? Haar hele kist was vol! De bus met pootteikels ook. Vol... alles vol...! Hoe kon dat?

Jaaps kist was overeind gezet tegen de muur. O, o, die Jaap! Die goeie Jaap! Geertje begreep het in-

REBUS III

Oplossing Rebus II:
Wie de stormen vreest,
heeft nooit de kracht
beproefd van zijn roer.

Weer zo'n raak ge-
zegde. Na loting kwa-
men voor een prijs in
aanmerking:

Sylvia Seinen,
Alexandria, (Ont.)
Canada; Marja v. d.
Beukel, Den Haag en
W. J. v. d. Linde,
Vollenhove.

De prijswinnaars
geluk gewent. En nu
allen weer eens je
best gedaan op Rebus
III. Oplossingen van
de Rebus als steeds
zenden aan: Neerbosch'
Uitgeverij te Neerbosch.

eens. Dat had Jaap gedaan. Alle eikels voor de Bijbel..., ook die van hem.

Al zijn eikels, — zijn konijn, — had Jaap geofferd.

5. Een mooie avond.

Het grote feit was gebeurd: De Bijbel was gekocht. Jaap was met Teun meegereden naar de stad, — zoals moeder meende om het konijn te kopen, — en toen hadden ze hem die avond samen gegeven.

Dat was een vreugde geweest en op school zat Geertje met zoiets blij's in haar hartje, dat ze er haast niet van kon zwijgen.

O, o, wat viel de schooldag Geertje lang; zóveel uren stilzitten en thuis gebeurde iets. Zou moeder 't al hebben gevonden, wat die dominee gelezen had?

Toen ze thuis kwamen, zagen ze de Bijbel open-
geslagen liggen op de stoel voor moeders bed. Aan de kant staken er reepjes papier uit, die moeder van de krant had afgescheurd voor bladwijzertjes.

„k Heb het gevonden,” juichte ze hun tegen. Dadelijk kwamen ze bij het bed staan en ze las hun voor: „Mijne schapen horen mijn stem en Ik geef hun het eeuwige leven. En ze zullen niet verloren gaan in der eeuwigheid.” „Dit was het. De Here Jezus heeft dat zelf gezegd.”

„Zie je, niet verloren gaan, maar het eeuwige leven hebben. Is 't niet heerlijk, dat dat kan? Dat we 't eeuwige leven kunnen krijgen?”

„k Heb een prachtige geschiedenis gelezen ook, die zal ik jullie vertellen.”

's Avonds zaten ze knusjes bij moeder. Ze had de Bijbel open voor zich op bed liggen. 't Was de geschiedenis van Mozes. Dan vertelde ze een beetje en dan las ze weer een stukje. Moeder kon altijd zo mooi vertellen, net of ze er zelf bij was geweest.

Op de winteravonden, die lang en stil waren in hun eenzaam huisje, had Jaaps vraag heel wat keer-
tjes geklonken: „Toe moeder, vertelt u nog eens wat?”

Maar... moeder wist niets nieuws meer, alles had-
den ze al zo dikwijls gehoord. En zo verveelden ze
zich vaak. Maar nu... had moeder telkens iets
nieuws. En altijd weer wat anders.

En eens kwam er een avond, die heel bijzonder
was. Ze zaten met z'n drietjes, — moeder nu al bij
de tafel in vaders rieten armstoel met een kussen in
haar rug. De grote hanglamp was nog niet aan, maar
het kleine draaglampje stond op tafel en het zacht-
gele schijnsel lag als een stille glans over moeders
gelukkig gezicht boven de opengeslagen Bijbel.

Moeder begon te vertellen: „Er was eens een
schaapje verdwaald. 't Was wéggelopen van de
kudde en... van de herder. Eerst een beetje achter-
gebleven en toen alleen op pad gegaan. Het lette
niet meer op de herder. 't Luisterde ook niet, — of
de herder riep. En gevaar? Och... dáaraan dacht
dat domme schaap in 't geheel niet. 't Ging zijn
eigen weg en dat was eerst ook heel plezierig. Het
schaapje vond alles, wat het maar begeerde: Lekkere
kruiden en gras en water. 't Had het best naar zijn
zin. 't Was heerlijk, — totdat...”

Moeders stem beefde. Ze wachtte even en keek
voor zich uit, alsof ze aan andere dingen dacht.
„Totdat — de nacht kwam.” Geertje moest haar
aanzien, moeders stem klonk zo ontroerd en teer.
„Totdat... de nacht kwam,” sprak ze nog eens. „'t
Werd donker. En toen pas... dacht het schaap weer
aan de herder. Waar was die nu? En waar was de
veilige stal? Er was geen herder te zien, die helpen
kon en de weg wist. En 't werd al donkerder. De
duisternis viel. In de verte hilde een wild dier, —
zeker een wolf. Het schaapje rilde van angst en
begon te roepen en te blaten. 't Was hélemaal alleen
en o, die boze wolf, die daar ergens zo begerig huil-
de. Als die toen eens was gekomen, in die nacht,...
dan had hij het schaapje zo maar kunnen grijpen en
verscheuren, want... een herder had het niet.”

(Slot volgt)

TOEN DE EIKELS VIELEN

4) (Slot)

door J. L. F. de Liefde

Weer ging er even een trilling door de vertellende stem. Moeder zweeg, alsof ze niet verder kon. De stilte stond rondom hen, ze hoorden de klok tikken. In spanning keek Geertje moeder de woorden van de lippen. Tersluiks zocht haar vuistje het veilige holletje in moeders hand en haar kopje zonk op zij, — om tegen moeders schouder te rusten.

„Het schaap kon de herder niet terug vinden, het blaatte en riep van angst. En 't was zo moe. Maar de goede herder vergat dat schaapje niet. Hij zei niet: Wat geef ik om één schaap meer of minder. Ik heb er nog negen en negentig over. De goede herder heeft zijn schapen lief. Hij ging zoeken... zoeken, net zolang tot hij het verdwaalde schaap vond.

Och, och, wat was die herder blij. En... wat was dat schaapje blij! Maar 't was zo moe, doodop. 't Was omgevallen in 't zand. Hoe zou het ooit weer terecht zijn gekomen, als de herder het niet had gezocht? Lopen kon het niet meer. Dat zag de herder ook wel. En wat doet hij? Hij legt het op zijn schouders, — hij draagt het. „Kijk maar,” zei moeder. Meteen nam ze de Bijbel op en las Lukas 15:5. „En als hij het gevonden heeft, legt hij het op zijn schouders, verblijd zijnde.” Wat was het heerlijk! Op die sterke schouders! Nu mocht het uitrusten meteen; het voelde zich zo veilig. De herder zei niet: „'t Is je eigen schuld! Blijf jij maar hier liggen!” Niets er van. Hij was veel te blij. Hij haalde water en liet het schaap eens lekker drinken!

En toen gebeurde er iets, dat Geertje zich jaren lang nog herinnerde.

De vertellende stem werd onvast en beefde; 't leek of moeder zo zou gaan schreien. Ze hoorden tranen in moeders stem en ze zagen tranen in moeders ogen.

Ze slikte..., ze knipte met de ogen en ze kon niet spreken. „Moeder, wat is er?” vroeg Geertje verschrikt. Jaap keek haar ontsteld aan. Wat ging er gebeuren? Maar moeder knikte hun toe en lachte door de tranen heen met zulk een gelukkige lach, dat Geertje er warm-blij van werd.

„'t Is niks, stil maar,” sprak moeder geruststellend. En ze vervolgde heel zacht, met een diepe warmte in haar stem: „Dat verloren schaap... was moeder zelf... Ik weet het. Nu heeft de Herder het gered. Nu is het veilig... bij Hem.” Dit was het blijde, heilige geheim, dat leefde in haar hart. Maar haar beide kinderen, die haar de Bijbel hadden gegeven, die mochten het weten.

Zo zaten ze met hun drietjes, — om hen heen de vredige stilte van de kamer. Over de open Bijbel en moeders gezicht, dat straalde van nieuw gevonden geluk, lag de zachtgele schijn van het kleine lampje. Stilletjes zaten ze zo maar een poosje tezamen,

hun harten heel, héél dicht bij elkaar in liefde en begrijpen. O, wat voelden ze, hoe lief ze moeder hadden, — hun eigen lieve, beste moeder, die hun dit verteld had.

En opeens stak moeder de armen naar hen uit; — de ene sloeg ze om Geertje, de andere om Jaap. Ze trok ze beiden dicht naar zich toe en zei: „O, kinderen, wat ben ik jullie toch dankbaar, dat je me die Bijbel hebt gegeven. Als je dat eens wist. Nu is moeder weer gelukkig... En... dit geluk kan niemand je ontnemen.”

Nog éénmaal sloeg ze de Bijbel open.

Weer trilde haar stem even, toen ze las: „Al ging ik ook door een dal der schaduwen des doods, ik zou geen kwaad vrezen, want Gij zijt bij mij.” „Zie je, de Herder is dan bij je, om je Thuis te brengen, dan behoeft je niet bang te zijn — zelfs niet voor de dood.”

't Was later geworden dan gewoonlijk, maar ze

hadden het niet bemerkt. Nu

dronken ze samen nog hun kopje thee en kusten moeder goede nacht.

„Wat hebt u mooi verteld,” zei Jaap. En zijn hoofd bleef even tegen moeders wang rusten.

„Ja, zo mooi hebt u nog nooit verteld,” vond Geertje. „Och,” antwoordde moeder, „als je zelf verdwaald bent geweest, dan... ja, dan pas weet je, hoe heerlijk het is, dat er een Herder bestaat, die zijn leven voor je over had.”

Die avond, toen Geer en Jaap in bed lagen, sliepen ze niet dadelijk in, — ze hadden zóveel te denken. Ze voelden zich zo gelukkig, zo dankbaar-blij van binnen. En uit die warme blijdschap steeg de wens tot God omhoog, of ook zij een schaap mochten zijn van de Goede Herder... net als moeder.

Geertje vouwde, — zonder dat ze 't zelf opmerkte, — de handen en haar hart bad er om tot God, die dit kon geven.

6. Zou vader 't goed vinden?

De week liep ten einde; dan kwam ook vader thuis. Dat was altijd een vreugde. En nu had vrouw Verschuur er met zorg aan gedacht. Er was iets nieuws in haar huis gekomen, iets dat er nog nooit geweest was. Iets heerlijks, en toch...? Zou haar man dit nieuwe goed vinden?

Verschuur „hield niet van godsdienst,” zei hij altijd kortaf. „En daarmee uit.”

's Avonds was de kamer bijzonder gezellig. Het witte kleedje, dat Geertje op school gehaakt had, lag midden op tafel onder de bloempot. De koffie geurde en de glans van de Zondag lag reeds over alles. Moeder had er een turfje bij in de kachel gedaan, want het werd kil. „Gaan we aanstonds weer lezen? Moeder, hebt u weer wat moois gevonden?”

Plons, — daar viel ineens Jaap's onbevangen vraag in de gezelligheid. Moeder ontstelde en ze dacht meteen: „Nu moet het maar.” Ze vertelde haar man alles, wat er deze week gebeurd was in hun huisje; ook... hetgeen in haar zelf was omgegaan in die vreselijke nacht, toen ze meende te zullen sterven. „Maar nu ben ik weer gelukkig,” sprak ze. „Nu kan ik pas echt beter worden.”

„En nou hebben wij altijd prettige avonden,” zei Jaap. „'t Was soms zo saai. Je wist nooit wat je moest doen als 't donker was, maar nou vertelt moeder.”

Geer keek vader vragend aan, hij zag het wel, —

ze was bang, dat hij 't niet wilde hebben. Maar als zijn kinderen er zoveel voor over hadden, zou hij dan hun genot bederven?

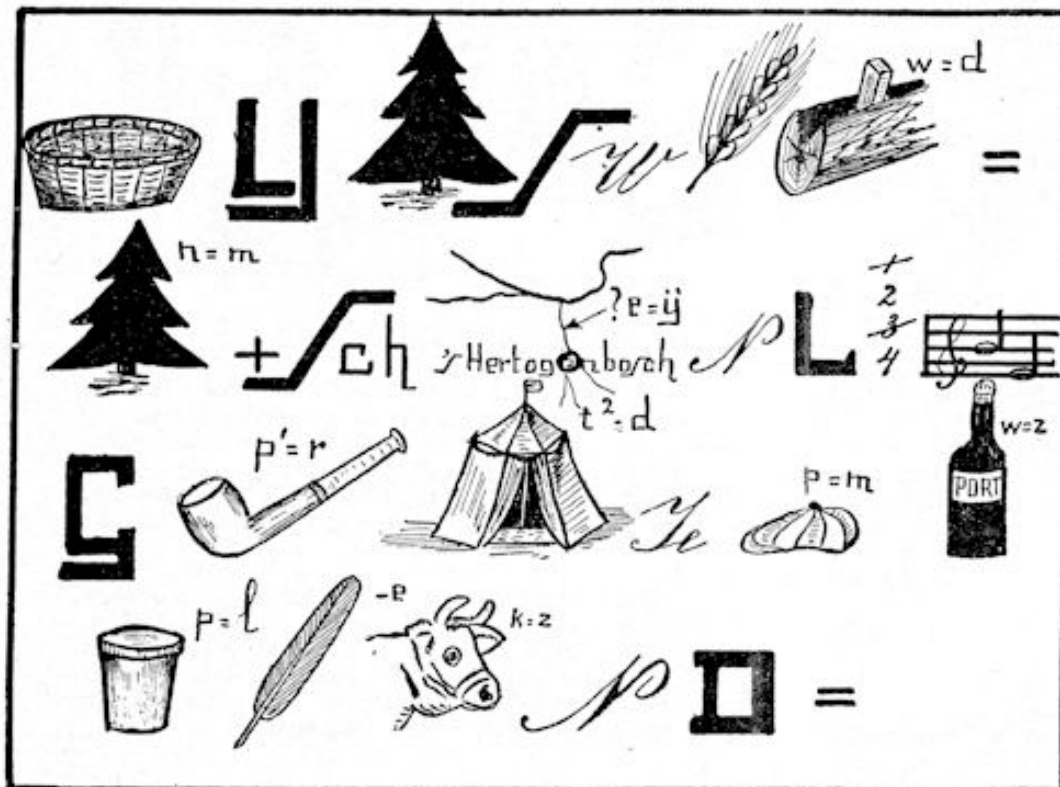
Terwijl ze zich om de tafel schikten, stak Verschuur z'n pijpje aan; op een afstand nam hij een plaatsje bij de kachel. 't Regende buiten en hij was moe. Wat moest hij anders? Hij kon onder de hand wel een beetje gaan zitten soezen. Strak keek hij voor zich.

Vrouw Verschuur voelde haar hart bonzen, toen ze de Bijbel opensloeg. Van vreugde, maar ook... van bekommernis.

En onder het vertellen door ging haar blik ongemerkt naar de stille man bij de kachel. Zijn pijpje dampte niet hard. Hij keek naar Jaap en Geer, hoe die beiden luisterden. Hoe hun gezichten leefden in prettige spanning.

't Ging goed, 't ging goed, dat voelde vrouw Verschuur. Toen de Bijbel weer was weggeborgen en Geertje hun tweede kopje koffie in schonk, pruttelde vader nog even: „Maar 't is toch jammer van je konijn.”

„Volgend jaar,” zei Jaap, „dan doe ik het vast en wis, vader.” Verschuur antwoordde niet... maar hij dacht trots en gelukkig: „Beste kinderen, die twee: laat ze hun gang maar gaan. Hun gang is zo kwaad nog niet.”

REBUS IV

Welke spreuk zou hier nu weer in verborgen zijn? Zie er achter te komen jongelui!

Doe er allen je best maar eens op.

Oplossingen te zenden aan: Neerbosch' Uitgeverij te Neerbosch.

Oplossing Rebus III

Laat verschil van mening nooit aangroei tot haat, tot die bittere stemming welke verzoening zo moeilijk maakt.

Dit is wel een heel goede raadgeving om in de practijk van het leven in toepassing te brengen. Bijna alle oplossingen waren goed. we hebben dus weer tot loting moeten overgaan. Prijswinnaars zijn:

Nies Barten, Noord-scharwoude (N.H.); W. J. v. d. Linden, Vollenhove en Lenie Goedhart, Blindentehuis Bartimeüs, Zeist. De prijswinnaars geluk gewenst.